

KIO KAN

MARY HIGGINS

CLARK

NA JEDNÉ
LODI

Copyright © 2017 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Translation © Jana Vlčková, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ALL BY MYSELF, ALONE
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-157-0

*Na památku mých rodičů, Luka a Nory Higginsových,
a mých bratrů, Josepha a Johna.*

S láskou.

Poděkování

A tak se luxusní výletní loď *Queen Charlotte* chystá zvednout kotvu. Doufám, že si všichni moji čtenáři plavbu užijí.

Nejvyšší čas znovu vyslovit obrovský dík Michaelu Kordovi, který je více než čtyřicet let mým editorem. Jako vždycky byl nepostradatelný. Právě na jeho návrh jsem příběh zasadila zrovna sem a on mi při jeho psaní pomáhal.

Marysue Rucciová, šéfredaktorka vydavatelství Simon & Schuster, přispěla moudrými radami a návrhy.

Jsem vděčná svému mimořádnému manželovi Johnu Conheeneymu, který mě vždy s pochopením vyslechne, když píšu. Smekám před svými dětmi a vnuky, kteří mě za všech okolností podporují a povzbuzují.

Zvláštní uznání si zaslouží můj syn Dave za rešerše a redakční pomoc.

Děkuji drahokamu mezi klenotníky Arthuru Groomovi za to, že mě provedl úžasným světem drahých kamenů.

Vděčnost bych ráda vyjádřila i námořnímu právníkovi Jimu Walkerovi, který mě seznámil s tím, jak management lodi reaguje na případné stavy nouze.

Děkuji bývalému zvláštnímu agentovi FBI Wesi Riglerovi za pomoc a rady.

Nemohu opomenout ani památku sociální arbitryně Emily Postové, která mě zasvětila do etikety platné před sto lety.

Nakonec, ale rozhodně ne méně, děkuji vám, moji drazí čtenáři. Vážím si vaší nepřetržité podpory.

Zdraví a hodně štěstí přeje
Mary.

Den první

1

Velkolepá výletní loď *Queen Charlotte* se chystala zvednout kotvy a vyplout z přístaviště na řece Hudson. Slibovala, že bude ztělesněním přepychu, a byla srovnávána jak s *Queen Mary*, tak dokonce i s *Titanikem*, který se stal vrcholem luxusu o sto let dřív.

Na palubu se trousili pasažéři jeden po druhém. Prošli kontrolou a byli uvedeni do Velkého salonku, kde jim číšníci v bílých rukavicích nabízeli šampaňské. Když se naložil poslední cestující, kapitán Fairfax pronesl uvítací řeč.

„Slibujeme vám tu nejfajnější cestu, jakou kdy zažili, nebo *zažijete*,“ prohlásil a britský přízvuk dodal jeho slovům ještě větší lesk. „Přesvědčíte se, že vaše apartmá jsou zařízena v souladu s tradicí velkých zaoceánských lodí z dávno uplynulých časů. *Queen Charlotte* byla postavena tak, aby poskytla pohodlí přesně jednomu stu hostů, o jejichž blaho se bude starat osmdesát pět členů posádky. Zábava bude hodna Broadwaye, Carnegie Hall a Metropolitaní opery. Na výběr budete mít široké spektrum zajímavých přednášek. Mezi našimi lektory jsou uznávaní autoři, bývalí diplomaté a experti na Shakespeara a gemologii. O prvotřídní tabuli se postarají špičkoví šéfkuchaři

z celého světa a prvotřídní dodavatelé. Víme, že na lodi bývá žízeň, a tak abychom zmírnili vaše strádání, připravili jsme pro vás několik ochutnávek celosvětově uznávaných vín. Abychom zachovali ducha této plavby, čeká vás přednáška z knihy Emily Postové, legendární odbornice na etiketu, která vám přiblíží roztomilé společenské manýry minulosti. Vyjmenoval jsem pouze několik z mnoha aktivit, z kterých můžete vybírat.

Na závěr zmíním skutečnost, že nabídka jídel je sestavená z receptů nejvyhledávanějších světových šéfkuchařů. Proto znovu vítejte na lodi, jež se pro příštích šest dnů stane vaším novým domovem.

Ještě bych vám rád představil Gregoryho Morrisona, majitele *Queen Charlotte*. Právě díky jeho vizi byla loď dotažena do nejmenšího detailu, a proto si můžete užít tu nejpřepychovější plavbu, jakou kdy zažijete.“

Nato předstoupil Gregory Morrison, podsaditý chlapík s brunátným obličejem a stříbrnými vlasy.

„Chtěl bych vás všechny přivítat na palubě. Dnes se stáváte svědky splnění chlapeckého snu, který se zrodil před více než padesáti roky. Stál jsem vedle svého otce, kapitána remorkéru, když pomáhal těm nejúchvatnějším výletním lodím vyplout z newyorského přístavu. Abych řekl pravdu, zatímco táta se díval dopředu, kam jedeme, já se ohlížel a sledoval jsem, jak přídě okázalých lodí elegantně krájejí šedivé vody řeky Hudson. Už tehdy jsem věděl, že chci postavit loď mnohem honosnější, než byla plavidla, která jsem obdivoval před všemi těmi lety. *Queen Charlotte* je v celé své nádheře realizací snu, který jsem se odvážil snít. Ať už s námi poplujete pět dní do Southamptonu, anebo podniknete devadesátidenní cestu kolem světa, doufám, že dnes stojíte na počátku zážitku, na který nikdy nezapomenete.“ Zamával sklenkou ve vzduchu a zavelel: „Zvednout kotvy!“

Zazněl potlesk. Pak se lidé otočili ke svým nejbližším spolucestujícím a začali si s nimi povídat. Alvira a Willy Meehanovi oslavovali pětáctyřicetileté výročí sňatku a užívali si obrovské štěstí, které je potkalo. Než vyhráli v loterii, ona uklízela domy a on opravoval ucpané toalety a prasklá potrubí.

Čtyřiatřicetiletý Ted Cavanaugh přijal sklenku šampaňského a rozhlédl se kolem. Některé lidi na palubě poznával, třeba generální ředitele společností General Electric a Goldman Sachs, a také několik hollywoodských párů z řad celebrit.

Hlas vedle něho se otázal: „Nejste náhodou příbuzný velvyslance Marka Cavanaugha? Jste mu náramně podobný.“

„Ano,“ usmál se Ted. „Je to můj otec.“

„Věděl jsem, že se nemýlím. Dovolte, abych se představil. Jsem Charles Chillingsworth.“

Ted poznal jméno penzionovaného velvyslance ve Francii.

„Jako mladí jsme spolu s vaším otcem začínali v diplomatických službách,“ pokračoval Chillingsworth. „Všechna děvčata na ambasádě byla do vašeho tatínka zamilovaná. Říkal jsem mu, že nikdo si nezaslouží být tak pohledný. Pokud si dobře vzpomínám, působil jako velvyslanec v Egyptě za vlády dvou různých prezidentů a potom nastoupil v Court of St. James.“

„Ano, přesně tak,“ potvrdil Ted. „Egypt otce fascinoval a já sdílím jeho vášeň. Strávil jsem v té zemi řadu let a prakticky jsem tam vyrostl. Potom jsme se přestěhovali do Londýna.“

„Kráčíte v jeho šlépějích?“

„Ne, jsem právník. Ale velká část mé praxe se týká výkupu starožitností a artefaktů odcizených v zemích jejich původu.“ Neprozradil, že z toho důvodu je teď tady. Chtěl se setkat s lady Emily Haywoodovou a přesvědčit ji, aby vrátila slavný Kleopatřin náhrdelník právoplatným majitelům, tedy lidu Egypta.

Rozhovor zaslechl profesor Henry Longworth a naklonil se blíž, aby lépe slyšel. Oči mu jiskřily neskrývaným zájmem. Pozvali ho na palubu jako lektora. Renomovaný expert na Shakespeara vzbudil pozornost poutavými přednáškami s ukázkami mistrova díla a nikdy posluchače nezklamal. Šedesátiletý muž střední výšky s řídnoucími vlasy byl častým hostem na výletních lodích i na vysokých školách.

Devon Michaelson se držel kousek dál od ostatních. Neměl potřebu ani nejmenší chuť s někým nezávazně žvanit, jak tomu neodvratně bývá, když se poprvé sejdou cizí lidé. Stejně jako profesor Longworth právě překročil šedesátku. Nevynikal výškou ani výraznými rysy.

O samotě zůstala i osmadvacetiletá Celia Kilbrideová. Vysoká černovláska se safírově modrýma očima si nevšímalá obdivných pohledů, které spolucestující vrhali jejím směrem. Buď je nevnímala, anebo je schválně ignorovala.

První zastávkou na cestě kolem světa bude anglický Southampton. Tam se vylodí. Stejně jako profesor Longworth i ona byla pozvanou lektorkou. Jako gemoložka se zabývala historií slavných šperků v průběhu lidských dějin.

Nejnatěšenější pasažérkou v místnosti byla šestapadesátiletá rozvedená Anna DeMilleová z Kansasu, která vyhrála tuhle cestu v církevní tombole. Uhlově černé obarvené vlasy a s nimi ladící obočí se vůbec nehodily k vyzáblému obličejí a postavě.

Modlila se, aby tady potkala *toho pravého*. Proč ne? říkala si. Vyhrála jsem v tombole. Třeba se na mě tento rok konečně usměje štěstí.

Šestaosmdesátiletá lady Emily Haywoodová, známá svým bohatstvím a dobročinností, byla obklopená hosty, které pozvala: Brendou Martinovou, svojí asistentkou a společníci, jež pro ni pracovala posledních dvacet let, Rogerem Pear-

sonem, svým investičním poradcem a zároveň správcem jejího majetku, a jeho ženou Yvonne.

V rozhovoru, jež poskytla před cestou, se lady Emily zmínila o tom, že má v úmyslu vzít si na palubu legendární Kleopatřin náhrdelník a poprvé ho předvést veřejnosti.

Když se pasažéři rozcházeli a vzájemně si přáli „bon voyage“, nemohli tušit, že přinejmenším jeden z nich nedorazí do Southamptonu živý.

2

Místo aby odešla do své kajuty, postavila se Celia Kilbrideová k zábradlí výletní lodi a sledovala, jak proplouvá kolem sochy Svobody. Stráví na palubě necelý týden, ale bude to dost dlouho, aby se dostala z hledáčku médií poté, co jejího snoubence Stevena zatkli čtyřicet hodin před svatebním obřadem? Vážně se to stalo před pouhými čtyřmi týdny?

Zrovna večereli v soukromém salonku slavné Jednadvacítky a připíjeli si na zdraví, když dovnitř vešli agenti FBI. Pozvaný fotograf je pohotově zvěčnil spolu s detailem jejího pětikarátového zásnubního prstenu.

Pohledný, mazaný a okouzlující Steven Thorne podvedl její přátele, kteří investovali do zvláštního investičního fondu, jež založil a který sloužil pouze k financování jeho nákladného životního stylu. Díkybohu, že ho zatkli dřív, než jsme se vzali, pomyslela si Celia, když loď vplula do vln Atlantiku. Přinejmenším toho jsem byla ušetřena.

Život je o náhodách, pomyslela si chmurně. Před dvěma roky, krátce po otcově smrti, se v Londýně účastnila gemologického semináře. Dostala od zaměstnavatele letenku do byznys třídy a poprvé cestovala letadlem.

Při zpáteční cestě do New Yorku zrovna usrkávala víno ze skleničky na uvítanou, když dokonale oblečený muž za-

strčil kuffík do přihrádky nad její hlavou a vklouzl na sedadlo vedle ní. „Jsem Steven Thorne,“ představil se s vlídným úsměvem a podal jí ruku. Dodal, že se vrací z finanční konference. Po přistání přijala jeho pozvání na večeři.

Celia zavrtěla hlavou. Jak mohla ona, gemoložka, která najde na drahém kameni sebemenší kaz, tak špatně odhadnout lidskou bytost? Zhluboka se nadechla a do nosu jí vnikla omamná vůně oceánu. Už nebudu na Stevena myslet, slíbila si. Ale bylo těžké zapomenout na přátele, kteří jeho prostřednictvím investovali peníze, o něž si nemohli dovolit přijít, jenom proto, že jim Stevena představila. Vyslychala ji FBI. Zajímalo by ji, jestli ji považují za spolupachatelku, přestože sama do projektu vložila svoje peníze.

Doufala, že tu nepotká nikoho známého, ale věděla, že se plavby zúčastní lady Emily, jejíž přítomnost byla široce propírána všemi médii. Šperky ze své rozsáhlé sbírky pravidelně nosila do klenotnictví Carruthers na Páté avenue k vyčištění nebo opravě a trvala na tom, aby Celia každý z nich prohlédla, jestli není poškrábaný nebo odštípnutý. Spolu s ní je tady její asistentka Brenda Martinová. A také tu zahlédla Willyho Meehana, muže, který k nim přišel koupit dárek k pětáctýřicátému výročí sňatku pro svoji ženu Alviru. Svěřil se jí, že vyhráli v loterii čtyřicet milionů dolarů. Okamžitě si ho oblíbila.

Ale přestože je na palubě hodně lidí, bude pro ni snadné strávit spoustu času v soukromí, protože naplánované má pouze dvě přednášky a jednu debatu. Na palubách lodí společnosti Castle Line se vyskytovala celkem často. Od referenta odpovědného za zábavu se pokaždé dozvěděla, že ji cestující zvolili nejzábavnější lektorkou. Zrovna minulý týden jí zavolal, jestli by nezaskočila za přednášejícího, který náhle onemocněl.

Nabídka přišla jako dar z nebes. Alespoň se dostane pryč od přátel, kteří ji litují, i od těch ostatních, kteří jí opovrhují,

protože kvůli ní přišli o peníze. Jsem tak ráda, že jsem tady, pomyslela si cestou do své kajuty.

Apartmá, které obývala, bylo stejně jako každý centimetr *Queen Charlotte* přepychově zařízené a vyladěné do posledního detailu. Sestávalo z obývacího pokoje, ložnice a koupelny. V lodích staršího typu byly kajuty poloviční. Dokonce měla k dispozici balkon, kde mohla odpočívat a nechávat se ovívat mořskou brízou, aniž by musela čelit společnosti ostatních.

Byla v pokušení se na něm hned uvelebit v pohodlném lehátku, ale místo toho se rozhodla, že si napřed vybalí. První přednášku bude mít zítra odpoledne, a tak si chtěla projít poznámky. Tématem byla historie vzácných šperků a začínala u starověkých civilizací.

Zazvonil jí mobil. Přijala hovor a z druhého konce linky se ozval známý hlas. Byl to Steven. Propustili ho na kauci. „Celie, všechno ti vysvětlím,“ spustil. Ukončila hovor a odhodila telefon. Stačilo zaslechnout jeho hlas a přelila se přes ni vlna hanby. Na kameni mi neunikne sebemenší kaz, pomyslela si hořce.

Spolkla knedlík, který se jí udělal v krku, a netrpělivě setřela slzy z očí.

3

Lady Emily Haywoodová, všeobecně známá jako „lady Em“, seděla v pohodlném křesle s vysokým opěradlem v nejdražším apartmá na lodi. Byla hubená a křehká, vlasy jí úplně zbělely, avšak vrásčitý obličej si zachoval poslední stopy krásy. Nebylo těžké představit si ji jako okouzující americkou primabalerínu, jež si coby dvacetiletá podmanila srdce sira Richarda Haywooda, slavného šestačtyřicetiletého britského boháče a dobrodruha.

Lady Em si povzdechla a rozhlédla se kolem sebe. Za ty peníze to skutečně *stojí*, pomyslela si. Odpočívala v nejprostornější místnosti s velkým televizorem nad krbem, starožitnými perskými koberci, dvěma světle zlatavými pohovkami a kontrastními křesly, starožitnými stolký a barem. K apartmá patřila i vzdušná ložnice a koupelna s parní sprchou a vířivkou. Podlaha v koupelně byla vyhřívaná a stěny zdobila mramorová mozaika. Dveře z ložnice i ze salonu se otvíraly na soukromý balkon. Chladnička byla plná předem zvoleného občerstvení.

Lady Em se usmála. Na loď si vzala některé ze svých nejlepších šperků. Sejde se zde spousta celebrit a ona je chtěla jako obvykle všechny zastínit. Když se na plavbu přihlásila, veřejně oznámila, že aby dostala přepychu svého okolí, vezme si na loď unikátní smaragdový náhr-

delník, o kterém se traduje, že patřil Kleopatře. Po plavbě ho věnuje Smithsonianu. Jeho cena je nevyčíslitelná, pomyslela si. Nemám žádné příbuzné. Komu bych ho přenechala? Kromě toho se egyptská vláda snaží získat ho zpátky. Tvrdí, že pochází z vykradené hrobky, a proto musí být vrácen. Jen ať se o něj přetahuje s institutem, ušklíbla se v duchu. Tohle je moje první a poslední veřejná exhibice s náhrdelníkem.

Dveře do ložnice zůstaly mírně pootevřené a ona slyšela svoji asistentku Brendu, jak přechází po místnosti a vybaluje lodní kufr a ostatní zavazadla s oblečením, které si lady Em vybrala ze svého rozsáhlého šatníku. Brenda byla jediná, kdo směl sáhnout na osobní věci staré dámy.

Co bych si bez ní počala? ptala se lady Em sama sebe. Předem uhodne, co budu chtít nebo potřebovat. Doufám, že ji dvacet let v mých službách nepřipravilo o příležitost vést svůj vlastní život.

Finanční poradce a budoucí vykonavatel její poslední vůle, Roger Pearson, je úplně jiná kapitola. Pozvala Rogera se ženou na plavbu, protože se vždycky těšila na jeho společnost. Zná ho od doby, kdy byl ještě malý chlapec, a s financemi jí radil už jeho dědeček a otec.

Ale před týdnem se setkala se svým starým přítelem Winthropem Hollowsem, kterého léta neviděla. Stejně jako ona byl klientem Pearsonovy účetní firmy. Když se ho zeptala, jestli stále využívá Rogerových služeb, varoval ji: „Uvědom si, že není takový formát, jako byli jeho otec a dědeček. Doporučil bych ti, aby sis najala nezávislou firmu a nechala si udělat audit.“ Když na Winthropa naléhala, aby vysvětlil, proč o Rogerovi pochybuje, odmítl říct víc.

Zaslechla kroky. Pak se dveře ložnice otevřely a do místnosti vešla Brenda Martinová. Byla to robustní žena, ani ne tak oplácaná jako svalnatá. Vypadala starší než na svých šedesát let, protože prošedivělé vlasy nosila ostří-

hané příliš nakrátko. Kulatý obličej nenesl jedinou stopu make-upu, který by tolik potřeboval. Čišelo z něho zne-pokojení.

„Lady Em,“ spustila plaše, „vy se mračíte. Stalo se něco?“

Buď opatrná, říkala si v duchu lady Em. Nechci, aby věděla, že jsem rozčilená kvůli Rogerovi.

„Já se mračím?“ užasla. „Nejsem si toho vědoma.“

Na Brendině obličejí se objevil výraz hluboké úlevy. „Ach, lady Em,“ povzdechla si. „Jsem tak ráda, že vás nic netrápí. Chtěla bych, abyste si užila každý okamžik téhle báječné cesty. Mám vám objednat čaj?“

„To by bylo moc milé, Brendo,“ souhlasila stará dáma. „Těším se na zítřejší přednášku Celie Kilbrideové. Udivuje mě, kolik toho ta mladá žena ví o drahých kamenech. A myslím, že jí povím o kletbě spojené s Kleopatřiným náhrdelníkem.“

„Mně jste o ní nikdy nevyprávěla,“ podivila se Brenda.

Lady Em se zasmála. „Kleopatra zajal Caesarův adoptovaný syn a dědic Oktavián. Věděla, že ji chce odvézt do Říma jako svou vězeňkyni. Nařídil jí, že musí mít během plavby na krku svůj slavný smaragdový náhrdelník. Protože se Kleopatra chystala spáchat sebevraždu, nechala si jej přinést a uvalila na něj kletbu. „Ten, kdo vezme tento náhrdelník na moře, nikdy nedorazí ke břehu živý!““

„Ach, lady Em,“ povzdechla si Brenda. „To je příšerný příběh. Možná by bylo lepší, kdybyste nechala náhrdelník v sejfě.“

„Ani náhodou,“ ohradila se příkře stará dáma. „Teď objednej ten čaj.“

4

Roger Pearson a jeho žena Yvonne si dopřávali čaj ve svém apartmá. Roger byl statný muž s řídnoucími vlasy, společenský a družný. Když se usmíval, dělaly se mu v koutcích očí vějířky. Byl tím druhem člověka, v jehož společnosti se ostatní cítí příjemně. A také byl jediný, kdo se odvážil mluvit s lady Em o politice. Byla horlivou republikánkou a on naopak stejně vášnivým demokratem.

Společně s Yvonne si prohlíželi seznam aktivit pro příští den. Když uviděli, že v půl třetí má přednášku Celia Kilbrideová, Yvonne povytáhla obočí. „Není to ta, co pracuje v klenotnictví Carruthers a zapletla se do té zpronevěry?“

„Ten syčák Thorne se ji do toho pokusil zatáhnout,“ prohodil lhostejně Roger.

Yvonne se při tom pomyšlení zamračila. „Slyšela jsem o tom. Kdykoliv lady Em nechává vyčistit nebo opravit některý ze svých šperků, postará se o to Celia Kilbrideová. Řekla mi to Brenda.“

Roger otočil hlavu, aby se na ni podíval. „Takže ta Kilbrideová tam prodává?“

„Není jenom obyčejná prodavačka. Něco jsem si o ní přečetla. Patří ke špičkovým gemologům. Jezdí po světě a vybírá pro Carruthers ty nejlepší kameny. Přednáší na lodích,

jako je tahle, aby přesvědčila přítomné pracháče, že se vyplatí investovat do hodně drahých šperků.“

„Zdá se, že je velmi mazaná,“ poznamenal Roger a obrátil se k televizi.

Yvonne ho sledovala. Jako obvykle když spolu osaměli, Roger upustil od kamarádkého chování a prakticky ji ignoroval.

Vrátila se k upíjení čaje a natáhla se pro lákavý okurkový chlebiček. Zamyslela se nad tím, co si večer oblékne. Vybrala si kašmírový kalhotový kostým od značky Escada. Na saku je černo-bílý vzor, kalhoty jsou černé. Kožené záplaty na loktech propůjčují modelu sportovní vzhled, což je dress code pro dnešní večer.

Třiačtyřicetiletá Yvonne věděla, že zdaleka nevypadá na svůj věk. Mohla by být vyšší, ale je štíhlá a kadeřník dosáhl přesně toho stupně blond odstínu, jaký si přála. Posledně byl moc do žluta.

Vzhled byl pro Yvonne velmi důležitý stejně jako společenské postavení, byt v Park Avenue a dům v Hamptons. S Rogerem se dávno přišerně nudila, ale milovala svůj životní styl. Neměli žádné děti a nebyl důvod, proč by se od Rogera mělo čekat, že zaplatí vysokoškolská studia třem synům své ovdovělé sestry. Yvonne je s jeho sestrou roky na kordy, ale chová podezření, že její muž přesto ty fracky dál diskrétně financuje.

Strpím to, dokud já vždycky dostanu to, co chci, říkala si v duchu, když dojedla okurkový chlebiček a spolkla poslední doušek čaje.

5

„Willy, uvědomuji si, že slavíme pětáctýřicáté výročí, ale tohle je strašně drahé,“ povzdechla si Alvira, když se rozhlížela po apartmá, které její muž zarezervoval u příležitosti oslavy.

Přestože protestovala, Willy zaslechl v manželčině hlasu vzrušení. Zrovna v obývací části otvíral šampaňské na uvítanou, které se chladilo ve stříbrném kbelíku s ledem. Zatímco pracoval s otvírákem, zhlížel se v zrcadlech vysokých od podlahy až ke stropu, a pak stočil zrak k temně modrým vodám Atlantiku.

„Willy, nepotřebovali jsme pokoj s vlastním balkonem. Kdybychom zatoužili po pohledu na vodu anebo po mořské bríze, mohli jsme vyjít na palubu.“

Willy se usmál. „Zlato, vsadím se, že na téhle lodi má vlastní balkon úplně každý.“

Alvira zkoumala koupelnu. Slyšel, jak málem vykřikla: „Willy, tomu nebudeš věřit. Za zrcadlem je schovaná televize! Každý kousek vybavení musel stát majlant.“

Willy se shovívavě usmál. „Zlato, máme dva miliony ročně před zdaněním. Dostáváme je už pět let, a navíc za peníze píšeš pro *Globe*.“

„Já vím,“ povzdechla si Alvira, „ale radši bych ty peníze dala na dobrou věc. Přece víš, jak to chodí, Willy. Hodně se očekává od těch, kterým bylo hodně dáno.“

A sakra, pomyslel si Willy. Co asi řekne na prsten, který jí dnes večer věnuji? Rozhodl se pro malou narážku. „Zlato, dám ti malý podnět k zamyšlení. Nic mi nepřináší větší radost než slavit s tebou naše výročí. Opravdu by mě ranilo, kdybys mi neumožnila, abych ti ukázal, jak šťastný jsem s tebou byl posledních pětáctyřicet let. Proto ti chci dnes večer věnovat ještě něco. Když to nepřijmeš, velmi mi tím ublížíš.“ Mluví jako politik, blesklo mu hlavou.

Alvira se zatvářila otřeseně. „Ach, Willy, tolik se omlouvám. Samozřejmě jsem moc ráda, že jsme tady. A koneckonců jsi to byl ty, kdo dostal nápad jít si toho dne vsadit. Já jsem namítala, že bychom stejně dobře mohli ten dolar ušetřit. Jsem z plavby nadšená a uvítám každý dárek, který od tebe dostanu.“

Stáli u dveří vedoucích na balkon a kochali se výhledem na oceán. Willy objal manželku kolem ramen. „Tohle už je lepší, zlato. Jenom si představ – po celý příští týden si užijeme každou minutu nového dne.“

„Ano,“ souhlasila s ním Alvira.

„A tobě to moc sluší.“

Další výdaj, pomyslela si Alvira. Kadeřnice, kam obvykle chodila, měla dovolenou, proto si nechala obarvit vlasy v super drahém vlasovém studiu. Doporučení dostala od své přítelkyně, baronesy von Schreiber, majitelky Cypress Point Spa, kam Alvira odjela hned poté, co s Willym vyhráli v loterii. Mělo mě napadnout, že Min mi neporadí nic laciného, přemítala. Ale musela uznat, že jemný ryšavý odstín je přesně ten, jaký se jí vždycky líbil. A monsieur Leopoldo ji slušivě ostříhal. *Navíc* od Vánoc shodila sedm kilo a opět může nosit opravdu pěkné šaty, které jí Min vybrala před dvěma lety.

Willy jí objal. „Zlato, blaží mě vědomí, že jediná věc, kterou můžeš probírat ve svém příštím sloupku, je bezstarostná plavba po moři.“

Ale už když to říkal, zmocnil se ho znepokojivý pocit, že taková pohoda to nebude. Nikdy není.

6

Raymond Broad, číšník, který dostal na starost apartmá lady Em, se dostavil s podnosem, aby uklidil nádobí po odpolední svačině. Viděl starou paní odcházet s asistentkou, courající se jí v patách. Pravděpodobně mířily do koktejlového salonku na sedmém podlaží.

Tam si mohou dovolit vstup jenom ti s nejnaditějšími peněženkami, pomyslel si. Ten druh lidí, který mám rád. Šikovně poskládal na podnos čajový servis a zbylé pohoštění.

Nato zašel do ložnice a rozhlédl se po ní. Nakoukl do šuplíků u obou nočních stolků. Boháči do nich často ukládají šperky, místo aby je odnesli do sejfů ve skříni. Tohle hlídal.

Dále nebývají opatrní, co se týče peněz. Když na konci plavby někdo zapomněl v zásuvce naládovanou prkenici, nikdy nepostrádal pár set dolarů z bankovek, které se ani neobtěžoval přepočítat.

Raymond si dával bedlivý pozor na to, co krade. Právě proto na něho během let práce pro Castle Line nepadl ani stín podezření. Další peníze si vydělával tím, že zásoboval bulvární deníky drobnými pikantériemi o celebritách na palubě. Copak to někomu uškodí? Věděl, že je považován za prvotřídního číšníka.

Vrátil se do salonu, chopil se podnosu a odešel z apartmá. Spokojený úsměv, který se na jeho tváři objevil pokaždé, když

šmejdil, zmizel v okamžiku, kdy otevřel dveře. Najednou byl vážnost sama, pokorný a úslužný číšník v nažehlené uniformě a s ubývajícími vlasy úhledně sčesanými přes lysinu na lebce. Pro případ, že by na chodbě potkal nějakého hosta.

7

Profesor Henry Longworth zkontroloval motýlka uvázaného pod krkem, aby se přesvědčil, že je na svém místě. Ačkoliv dress code pro dnešní večer připouštěl neformální oblečení, neměl jedinou chuť spokojit se s košilí rozepnutou u krku. Zkrátka to neměl rád. Košile bez kravaty mu připomínala oprané oblečení, které nosil v drsných dobách svého dětství, kdy vyrůstal v chudinských čtvrtích Liverpoolu. Ale už v pouhých osmi letech byl natolik bystrý, aby si uvědomil, že jedinou nadějí na lepší budoucnost je získat vzdělání. Po škole, když ostatní kluci hráli fotbal, svědomitě studoval.

V osmnácti byl za svou píli odměněn stipendiem na Cambridgi – a stal se terčem posměchu spolužáků kvůli svému přízvuku. Stálo ho značné úsilí se jej zbavit, ale do promoce to dokázal.

Během studia v sobě objevil vášeň pro Shakespeara a nakonec se stal profesorem na Oxfordu, kde vyučoval až do odchodu do penze. Věděl, že kolegové z univerzity žertují o tom, že až zemře, pohřbí ho v bílém fraku a s motýlkem u krku. Ale nestaral se o to.

Motýlek byl ve správné pozici a dokonale rovný.

Oblékl si sako z lehkého úpletu, ideálního materiálu pro počasí uprostřed září. Podíval se na hodinky. Za deset minut sedm. Přesnost je výsadou králů, pomyslel si.

Kajutu měl na podlaží určeném pro personál a byl příjemně překvapený vymoženostmi nové lodi. Výraz „kajuta“ zdaleka nevystihoval prostornou lodní „garsoniéru“, ale buď. Přistoupil k velkému zrcadlu na dveřích koupelny, aby zkontroloval, jak vypadá, a neunikla mu sebemenší nesrovnalost. Uviděl hubeného šedesátníka střední výšky s brýlemi bez obrouček, za nimiž svítí pronikavé hnědé oči, a holou hlavu obehnanou prstýnkem šedivých vlasů. Spokojeně přikývl a odebral se k prádelníku, aby si znovu prostudoval seznam cestujících. Nijak ho nepřekvapilo, že se na palubě sešly celebrity z různých oborů. Zajímalo by ho, kolik z nich je neplatících hostů společnosti Castle Line. Určitě dost.

Po odchodu na penzi často přednášel na palubách lodí a byl u zaměstnavatele velmi oblíbený. Když se před šesti měsíci dočetl o první plavbě *Queen Charlotte*, zavolał řediteli odpovědnému za zábavu cestujících, a naznačil, že by ho potěšilo, kdyby se mohl této události zúčastnit.

A teď je tady. S pocitem uspokojení profesor Henry Longworth vykročil z kajuty a zamířil do koktejlového salonku, aby se vmísil mezi nejdůležitější pasažéry na palubě.

8

Ted Cavanaugh se krátce rozhlédl po apartmá a pak pustil svoje okolí z hlavy. Jako syn velvyslance byl na přepych zvyklý. A protože považoval tento typ ubytování za předražený, nehodlal ztrácet čas tím, že se nad ním bude rozplývat. Nyní čtyřiatřicetiletý Ted žil až do nástupu na vysokou školu s rodiči v zahraničí a navštěvoval mezinárodní školu tam, kde zrovna pobýval jeho otec.

Mluvil plynule francouzsky, španělsky a egyptskou arabštinou. Následně studoval práva na Harvardu a potom na Stanfordu. Jeho vášeň pro starožitnosti trvá od mladých let strávených v Egyptě.

Před osmi měsíci se dočetl, že se lady Emily Haywoodová přihlásila na první plavbu *Queen Charlotte*. Tehdy vy cítil příležitost se s ní seznámit a předložit jí svůj případ. Chtěl jí vysvětlit, že přestože její tchán Richard Haywood náhrdelník před sto lety *koupil*, existují důkazy o tom, že jde o ukradený artefakt. Jestli ho věnuje Smithsonianu a Tedova právnická firma tuto výzkumnou a vzdělávací instituci zažaluje, vzbudí to nemilou pozornost a vrhne neblahý stín na jejího zesnulého manžela i jeho otce. Oba muži byli známí amatérští archeologové, avšak jeho pátrání naznačuje, že při několika příležitostech neváhali vyplenit starověkou hrobku.